

хондариный тѣ кой то е длѣженъ да посрѣща поклонници тѣ и да ги запознава съ мѣстнѣх тѣх святина. Той отвори врата та на храмъ тѣ и на повика да влеземъ; послѣ съ сжщѣх тѣх бързних тури срѣдѣ църква та единъ столъ и начена да нарежда на него сребърны сѣиджци съ мощи. На сжщій тѣ столъ, между сжиджчета та тури той и едно сребърно тарелче, нѣ безъ мощи. Цалунахме ный мощи тѣ, турихме на тарелче то злато то си и ся удалчихме. Калугерь тѣ на слѣдваше твърдѣ доволенъ.

—Заповядайте при игуменъ тѣ! рѣче той.

—Че той не спи ли?

—Не, събуди ся. Скоро ще ся начени вечерня.

Ный отидохме подиръ калугерь тѣ, и той на доведе въ стаятъ на игуменъ тѣ. Старець тѣ игуменъ, доста пѣленъ, съ маслинано, сито лице, и той на пріе много привѣтливо и на почерпи съ ракия и кафе. Като ся научи че сме Руси, начена да расхвалва Руската щедрость; расказа ны съ кѣква честь го пріемали въ Москвѣх кога то ходилъ да събира помощь, и ся радваше че въ Русія е силна юще православна та вѣра. То ся знае, ный слушахме съ умиленіе. Думы тѣ ны прекъснахъ двама калугеры въ мантіи и схимы. Тѣ влязохъ въ келія тѣх, и безъ да кажятъ ни дума, събориха ся въ крака та на игуменъ тѣ. Той небрежно имъ прострѣ рѣкѣх тѣх си, калугеры тѣ я цалунахъ, послѣ ся поклонихъ юще единъ пѣть до земя та и излязохъ. Игуменъ тѣ ся прозая и си прекръсти уста та.

—Що значи това? попитахъ азъ.

—А че това е, отци тѣ искатъ благословіе то ми да наченжатъ вечерня, отговори игуменъ тѣ.

—И туй става сѣкы пѣть?

—То ся знае; безъ благословеніе не быва; тука е Св. Гора а не Москва. Поживѣйте при насъ по множо, и друго ще видите.